

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 18 listopada 1963 r.

Nr 86

TRESC:

Poz.:

UCHWAŁY SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ:

- 414 — z dnia 13 listopada 1963 r. w sprawie odwołania Ministra Komunikacji 713
415 — z dnia 13 listopada 1963 r. w sprawie powołania Ministra Komunikacji 713

ZARZĄDZENIE

- 416 — Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki z dnia 30 października 1963 r. w sprawie ramowych wytycznych dotyczących warunków tworzenia instytutów naukowo-badawczych, zakresu działania ich organów, struktury organizacyjnej i organizacji pracy 713

414

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 13 listopada 1963 r.

w sprawie odwołania Ministra Komunikacji.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — na podstawie art. 29 ust. 1 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — odwołuje obywatela Józefa Popielasa ze stanowiska Ministra Komunikacji.

Marszałek Sejmu: w z. *J. K. Wende*
Wicemarszałek Sejmu

415

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 13 listopada 1963 r.

w sprawie powołania Ministra Komunikacji.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — na podstawie art. 29 ust. 1 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — powołuje obywatela Piotra Lewińskiego na stanowisko Ministra Komunikacji.

Marszałek Sejmu: w z. *J. K. Wende*
Wicemarszałek Sejmu

416

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU NAUKI I TECHNIKI

z dnia 30 października 1963 r.

w sprawie ramowych wytycznych dotyczących warunków tworzenia instytutów naukowo-badawczych, zakresu działania ich organów, struktury organizacyjnej i organizacji pracy.

Na podstawie art. 4 ust. 5 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60) oraz § 8 ust. 1 i § 9 ust. 1 uchwały nr 330 Rady Ministrów z dnia 8 października 1963 r. w sprawie ogólnych warunków tworzenia, zasad organizacji i działania instytutów naukowo-badawczych oraz wykonywania nad nimi nadzoru (Monitor Polski Nr 81, poz. 395), zwanej dalej „uchwałą”, ustala się następujące ramowe wytyczne dotyczące warunków tworzenia instytutów naukowo-badawczych, zakresu działania ich organów, struktury organizacyjnej i organizacji pracy:

§ 1. Wytyczne mają zastosowanie do instytutów naukowo-badawczych, zwanych dalej „instytutami”. Niezbędne ich uzupełnienia i dostosowanie, w przedmiocie organizacji i trybu prac, do szczególnych potrzeb i warunków działalności niektórych instytutów, a zwłaszcza działających w dziedzinach nie obejmujących problematyki technicznej — określają szczegółowe wytyczne właściwych ministrów (kie-

rowników centralnych urzędów) wydane na podstawie § 9 ust. 2 uchwały.

I. Szczegółowe warunki tworzenia instytutów.

§ 2. 1. Instytuty mogą być tworzone:

- 1) gdy zachodzi konieczność prowadzenia prac naukowo-badawczych dla:
  - a) rozwoju działalności określonej dziedziny, gałęzi, branży gospodarki narodowej lub innej działalności bądź dla rozwoju określonego przedsiębiorstwa, grupy pokrewnych gałęzi, branż, przedsiębiorstw, jednostek organizacyjnych albo dla rozwoju określonej specjalności technicznej czy innej oraz dla
  - b) rozwoju odpowiedniego działu (gałęzi, dyscypliny) nauki;
- 2) gdy prowadzenie tych prac przez już istniejące instytuty oraz inne jednostki organizacyjne nie jest możliwe lub celowe i właściwa do tego celu jest forma organizacyjna instytutu oraz

3) gdy istnieje realna możliwość zapewnienia tworzonemu instytutowi niezbędnych i odpowiadających zakresowi jego działania kadr fachowców, aparatury naukowej, laboratoryjnej i sprzętu oraz niezbędnego pomieszczenia.

2. Wniosek właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) o utworzenie instytutu powinien zawierać:

- 1) ocenę dotychczasowego stanu rzeczy w przedmiocie prowadzenia prac naukowo-badawczych w zakresie działalności przewidzianej dla instytutu;
- 2) informacje w sprawie sposobu zorganizowania tego rodzaju działalności w innych krajach;
- 3) uzasadnienie celowości prowadzenia tych prac w odrębnym instytucie oraz niemożności lub niecelowości prowadzenia ich w istniejących instytutach oraz innych jednostkach organizacyjnych prowadzących prace naukowo-badawcze;
- 4) określenie głównych kierunków prac naukowo-badawczych nowego instytutu oraz wstępnego programu tych prac na kilka najbliższych lat;
- 5) projektowany zakres prac usługowo-badawczych (doświadczalnych, inżynierskich, produkcyjnych);
- 6) określenie spodziewanych ogólnych korzyści gospodarczych, technicznych, naukowych oraz innych z prowadzenia prac naukowo-badawczych w świetle perspektywicznego i wieloletniego planu gospodarczego;
- 7) określenie możliwości i sposobu zapewnienia instytutowi odpowiedniej kadry fachowców;
- 8) informacje dotyczące pozyskania odpowiedniego pomieszczenia, aparatury naukowej, laboratoryjnej, sprzętu oraz innych pomocy niezbędnych do prowadzenia prac naukowo-badawczych;
- 9) określenie niezbędnych nakładów oraz kosztów utworzenia i utrzymania instytutu w okresie uruchomienia i pierwszego roku normalnej działalności;
- 10) harmonogram uruchomienia instytutu;
- 11) opinie organów wymienionych w art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60), zwanej dalej „ustawą”;
- 12) uzasadnienie bezpośredniego podporządkowania instytutu ministerstwu, zjednoczeniu, przedsiębiorstwu (§ 24);
- 13) uzasadnienie proponowanej lokalizacji instytutu (ust. 3);
- 14) inne niezbędne dane uzasadniające celowość utworzenia instytutu.

3. Przy projektowaniu siedziby instytutu należy uwzględnić kryteria:

- 1) możliwie równomiernego rozmieszczenia instytutów w kraju;
- 2) zapewnienia najdogodniejszych warunków do rozwoju instytutu i zaspokojenia potrzeb gałęzi, branży, przedsiębiorstw itp., na których rzecz ma działać instytut. W szczególności w grę wchodzi możliwość zapewnienia instytutowi oraz jego radzie naukowej pracowników nauki w zakresie właściwej specjalności, ułatwienie współdziałania instytutu w tym zakresie z właściwymi uczelniami wyższymi, położenie siedziby instytutu możliwie dogodne dla większości jednostek organizacyjnych korzystających z prac instytutu, w siedzibie lub opodal siedziby zjednoczenia albo innej jednostki organizacyjnej nadrzędnej nad instytutem itp.

4. Jeżeli przewiduje się duże trudności w pracach przygotowawczych przy organizowaniu instytutu, wniosek o utworzenie instytutu może zawierać propozycję powołania na czas określony komisji organizacyjnej instytutu.

5. W nazwie instytutu niezbędne jest zamieszczenie określenia „instytut”.

II. Zakres pracy organów instytutu.

§ 3. 1. Dyrektor instytutu określa w regulaminie instytutu, które z komórek organizacyjnych podporządkowane mu są bezpośrednio, a które podporządkowane są bezpośrednio jego zastępcom.

2. Zastępcy dyrektora kierują z jego ramienia powie-

rzonym im zakresem spraw i działalnością podporządkowanych im bezpośrednio komórek organizacyjnych instytutu. Liczba ich określona jest w statucie, zależnie od rozmiaru oraz zróżnicowania zadań i problematyki instytutu.

3. Jeżeli sprawy usług techniczno-badawczych, zaopatrzenia materiałowo-technicznego, inwestycji, finansowe i inne sprawy administracyjno-gospodarcze stanowią poważną część działalności instytutu, właściwy minister może utworzyć stanowisko zastępcy dyrektora instytutu do spraw administracyjnych. Zastępca ten zarządza całokształtem tej działalności instytutu z ramienia dyrektora.

4. Gdy statut przewiduje stanowisko sekretarza naukowego, do jego zadań należeć powinno m. in. z reguły kierowanie sprawami planowania prac naukowo-badawczych, sprawozdawczości i analizy wyników tych prac, przygotowywanie posiedzeń rady naukowej oraz kontrola realizacji jej uchwał. Sekretarz naukowy podlega bezpośrednio dyrektorowi instytutu.

§ 4. 1. Rada naukowa instytutu odbywa plenarne posiedzenia z reguły co kwartał, co najmniej jednak dwa razy w roku, w szczególności dla rozpatrzenia projektów planów prac naukowo-badawczych i sprawozdań z ich wykonania.

2. W statucie instytutu należy przewidzieć w szczególności:

- 1) zwoływanie posiedzeń rady przez przewodniczącego z własnej inicjatywy bądź na wniosek dyrektora instytutu albo jednej trzeciej wszystkich członków rady, jak również na zlecenie ministra lub kierownika jednostki organizacyjnej bezpośrednio nadrzędnej nad instytutem;
- 2) podejmowanie uchwał rady zwykłą większością głosów osób obecnych, mających głos stanowiący, z rozstrzygającym głosem przewodniczącego w razie równości głosów;
- 3) niezbędne do ważności podejmowanych uchwał rady quorum obecności, które powinno wynosić najmniej trzy piąte wszystkich członków rady, wliczając w to przewodniczącego i zastępców.

3. Uchwały w sprawie przewidzianego w art. 20 ust. 2 i 3 ustawy opiniowania wniosków o powoływanie kandydatów na stanowiska samodzielnych pracowników naukowych lub stwierdzania kwalifikacji osób ubiegających się o stanowiska pomocniczych pracowników naukowo-badawczych — rada podejmuje z zachowaniem trybu i warunków określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie warunków i trybu powoływania pracowników naukowych w instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 43, poz. 228).

4. Rada naukowa może wyłaniać ze swego składu sekcje robocze, kierowane przez członka rady wyznaczonego przez przewodniczącego. W pracach sekcji mogą brać udział zaproszeni przez przewodniczącego specjaliści. Na wniosek przewodniczącego rady dyrektor instytutu może powierzać specjalistom opracowanie zagadnień związanych z pracami rady w trybie umowy o dzieło, zawieranej przez instytut z wykonawcą.

5. Protokoły posiedzeń rady przesyłane są, stosownie do ustanowienia nadzoru, do wiadomości właściwemu ministrowi (kierownikowi urzędu centralnego) lub kierownikowi jednostki organizacyjnej bezpośrednio nadrzędnej nad instytutem.

6. Obsługę administracyjno-gospodarczą rady wykonuje instytut, pokrywając ze swych środków wydatki związane z działalnością rady.

§ 5. 1. Prace kolegium instytutu powinny skupiać się głównie na zagadnieniach związanych z gospodarką środkami i administracją instytutem, mając na celu usprawnienie i polepszenie efektu działalności instytutu; w szczególności do zakresu działania kolegium należy opiniowanie i występowanie z wnioskami w sprawach:

- 1) planów i sprawozdań finansowych;
- 2) podziału nadwyżek i pokrywania strat;
- 3) kalkulacji cen i zawierania umów;

- 4) organizacji instytutu;
- 5) innych związanych z gospodarką środkami i administracją instytutu.

2. Protokoły posiedzeń kolegium przesyłane są zależnie od podporządkowania instytutu do wiadomości właściwemu ministrowi (kierownikowi urzędu centralnego) lub kierownikowi jednostki organizacyjnej bezpośrednio nadrzędnej nad instytutem.

III. Struktura organizacyjna instytutu.

§ 6. W strukturze organizacyjnej instytutu występują komórki organizacyjne:

- 1) naukowo-badawcze;
- 2) techniczne lub analogiczne;
- 3) funkcjonalne i obsługowe.

§ 7. 1. Komórki organizacyjne naukowo-badawcze, prowadząc prace naukowo-badawcze, realizują podstawową działalność instytutu.

2. Podstawową komórką organizacyjną naukowo-badawczą jest zakład naukowo-badawczy, zwany dalej „zakładem”, któremu powierza się określony przedmiot działania wraz z określoną tematyką naukowo-badawczą oraz środki potrzebne do wykonywania działalności.

3. Zakład ma swobodę w inicjowaniu postępowych problemów, tematów i rozwiązań służących rozwojowi nauki oraz postępu technicznego i ponosi odpowiedzialność za realizację podjętych prac planowych i pozaplanowych. Inicjatywa ta powinna być wykorzystywana przede wszystkim w pracach związanych z realizacją planów i potrzebami gospodarki narodowej (innych dziedzin działalności) i przy wykorzystaniu najlepszych osiągnięć naukowych krajowych i zagranicznych.

4. Zakład tworzy się dla wyodrębnionej, jednorodnej lub pokrewnej, stałej problematyki naukowo-badawczej, której charakter i związane z nią nasilenie prac wymaga zatrudnienia większej liczby pracowników naukowych i inżynierów-technicznych (równorzędnych).

5. Zakładem kieruje powołany przez dyrektora instytutu kierownik, który podlega bezpośrednio dyrektorowi lub jego zastępcy. Kierownikiem zakładu powinna być osoba wykazująca się odpowiednimi umiejętnościami kierowniczymi i organizatorskimi w dziedzinie prac naukowo-badawczych oraz dużą wiedzą fachową w zakresie objętym działalnością zakładu.

6. W zakładzie zatrudnieni są pracownicy naukowcy w rozumieniu ustawy oraz potrzebni do prowadzenia prac naukowo-badawczych zakładu pracownicy inżynierów-technicznych (równorzędni), laboratoryjni, wykwalifikowani rzemieślnicy i inni.

7. W zakładzie mogą być tworzone, jako stałe komórki organizacyjne niższego szczebla, pracownie (laboratoria) naukowo-badawcze, obejmujące część przedmiotu naukowo-badawczego zakładu, w zakresie wyodrębnionej, jednorodnej lub pokrewnej problematyki o charakterze stałym, wymagającej zatrudnienia grupy kilku lub kilkunastu pracowników. Obok pracowni mogą być w zakładzie tworzone stanowiska pracy.

8. Pracownią w zakładzie kieruje kierownik powołany przez dyrektora instytutu na wniosek kierownika zakładu, podległy bezpośrednio kierownikowi zakładu lub jego zastępcy. Kierownikiem pracowni powinna być osoba wykazująca się odpowiednimi umiejętnościami kierowniczymi i organizatorskimi w dziedzinie prac naukowo-badawczych oraz wiedzą fachową w zakresie objętym działalnością pracowni.

9. Pracownia może być wyłączona z zakładu (samodzielna) i podporządkowana bezpośrednio dyrektorowi instytutu lub jego zastępcy, jeśli jej przedmiot działania nie wiąże się bezpośrednio z przedmiotem działania istniejących zakładów.

10. W dużych zakładach mogą być w razie potrzeby utworzone stanowiska pracy lub sekcje funkcjonalne w ro-

zumieniu § 10, niezbędne do kierowania zakładem, np. do opracowania planów, sprawozdań, obsługi administracyjno-gospodarczej i kancelaryjnej, albo stanowiska pracy i sekcje techniczne w rozumieniu § 8, np. do projektowania, normalizacji itp. Sekcje (stanowiska pracy) tego rodzaju podlegają kierownikowi zakładu lub jego zastępcy.

11. Kierownik zakładu powierza na czas swojej nieobecności funkcję zastępstwa jednemu z kierowników pracowni lub innemu samodzielnemu pracownikowi. W zakładach obejmujących większą liczbę pracowni, w zasadzie ponad 5 pracowni (laboratoriów), oraz większych zakładach nie dzielących się na pracownie — może być utworzone stanowisko zastępcy kierownika zakładu.

12. W instytutach o problematyce medycznej albo biologicznej mogą być tworzone kliniki zamiast zakładów. Kliniki i zakłady mogą się łączyć w zespoły zakładów naukowo-badawczych, z kierownikami zespołów na czele, koordynującymi działalność zakładów (klinik) i podległymi bezpośrednio dyrektorowi instytutu.

13. Również w innych niż wymienione w ust. 12 dużych instytutach zakłady naukowo-badawcze mogą być łączone w zespoły zakładów naukowo-badawczych, jeżeli zorganizowanie takiego zespołu jest celowe; działalność zespołów koordynują kierownicy zespołów, podlegli bezpośrednio dyrektorowi instytutu.

14. Kierownicy zespołów, o których mowa w ust. 12 i 13, są zastępcami dyrektora powoływani w trybie określonym w art. 9 ustawy.

15. Zakład naukowo-badawczy (klinika) może być utworzony również poza siedzibą instytutu. Może on też stanowić oddział zamiejscowy instytutu, o którym mowa w § 11.

16. Przy tworzeniu i organizacji poszczególnych zakładów naukowo-badawczych instytutu należy wziąć pod uwagę takie ustalenie przedmiotu ich działania, aby objęte nim były wszystkie składniki pracy (elementy, fazy pracy), niezbędne do uzyskania wyników określonych w zadaniach zakładu.

17. Do działalności naukowo-badawczej zalicza się również badania naukowe w rozumieniu ustawy, prowadzone w obrębie prac projektowo-konstrukcyjnych i technologicznych (równorzędnych), prac z zakresu dokumentacji naukowej, technicznej i ekonomicznej oraz prac w zakresie normalizacji. Dla takich badań mogą być tworzone niezbędne naukowo-badawcze ogniwa organizacyjne (ust. 4, 7, 9) przy zachowaniu innych warunków określonych wytycznymi.

§ 8. 1. Komórki organizacyjne techniczne (równorzędne) wykonują prace techniczne i inne analogicznego charakteru, właściwe dla dziedziny, na której rzecz działa instytut, zapewniając działalności naukowo-badawczej przygotowanie i zastosowanie niezbędnych środków technicznych, przeprowadzanie doświadczeń i prób oraz świadczenie usług potrzebnych w pracach naukowo-badawczych.

2. Do komórek oraz innych ogniw organizacyjnych technicznych w rozumieniu ust. 1 należą tworzone stosownie do potrzeb i zgodnie z przepisami uchwały:

- 1) działy (sekcje) i stanowiska pracy do spraw normalizacji, współpracy z zagranicą, informacji naukowej, technicznej i ekonomicznej, redakcyjno-wydawniczych itp.;
- 2) działy (sekcje) techniczne (technologiczne), projektowe, konstrukcyjne, pomocy warsztatowych i analiz laboratoryjnych, produkcji doświadczalnej;
- 3) warsztaty aparatury, stacje prób oraz inne o podobnym charakterze;
- 4) zakłady produkcji doświadczalnej (nie wydzielone);
- 5) analogiczne ogniwa organizacyjne, właściwe dla instytutów zajmujących się problematyką nietechniczną.

3. Dział tworzy się dla wyodrębnionej, jednorodnej lub pokrewnej działalności, której charakter i nasilenie związanych z nią prac wymaga zatrudnienia większej liczby pracowników. Działem kieruje powoływany i odwoływany przez

dyrektora instytutu-kierownik, podlegający bezpośrednio dyrektorowi lub jego zastępcy.

4. W dziale tworzone być mogą sekcje, jako stałe komórki organizacyjne niższego szczebla, obejmujące część przedmiotu działalności działu, w zakresie wyodrębnionej, jednorodnej lub pokrewnej tematyki o charakterze stałym, wymagającej zatrudnienia grupy kilku lub więcej pracowników. Sekcją kieruje kierownik powoływany przez dyrektora instytutu na wniosek kierownika działu.

5. Obok sekcji mogą być tworzone w dziale stanowiska pracy jednosobowe lub kilkuosobowe.

6. Sekcje (stanowiska pracy), o których mowa w ust. 2, mogą być podporządkowane również samodzielnym pracownikom naukowym, prowadzącym prace naukowo-badawcze nie objęte przedmiotem działania zakładów naukowo-badawczych, a organizacyjnie wydzielonym z zakładów i podlegającym, zgodnie z obowiązującym schematem organizacyjnym instytutu, bezpośrednio dyrektorowi instytutu lub jego zastępcy.

7. W ogniach organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, jak również w § 9 ust. 1—4 i w § 10, mogą być zatrudnieni również niezbędni pracownicy naukowcy na zasadach obowiązujących w instytutach.

§ 9. 1. W instytutach będących jednostkami budżetowymi działalność ogniw organizacyjnych, o których mowa w § 8 ust. 2 pkt 2—5, może być zorganizowana i wykonywana w formie gospodarstw pomocniczych, gdy uzasadniają to rozmiary zadań i względy celowości ekonomicznej. Gospodarstwa pomocnicze podlegają bezpośrednio dyrektorowi instytutu lub jego zastępcy.

2. Do zadań ogniw organizacyjnych działających jako gospodarstwa pomocnicze, o których mowa w ust. 1, należy wykonywanie dla macierzystego instytutu i danej gałęzi produkcji, na której rzecz instytutu działa — prac projektowych, konstrukcyjnych, technologicznych, warsztatowych, laboratoryjnych, produkcji doświadczalnej, prac nad aparaturą itp., właściwych dla danego gospodarstwa pomocniczego. W szczególności należy tu:

- 1) wykonywanie prac nad opanowaniem produkcji nowych wyrobów, nowych metod technologicznych, metod konstrukcji itp., z doprowadzeniem prac do fazy umożliwiającej uruchomienie normalnej produkcji;
- 2) wykonywanie urządzeń pomiarowych, technologicznych, aparatury kontrolno-pomiarowej, unikalnej i skomplikowanej itp. w małych seriach lub jednostkowo na potrzeby własne instytutu i jednostek organizacyjnych danej gałęzi produkcji.

3. Funkcje finansowania, księgowości, zakupów, inwestycji itp. w odniesieniu do działalności tych ogniw organizacyjnych mogą być zależnie od celowości organizacyjnej i ekonomicznej bądź prowadzone przez aparat ogólny instytutu, bądź też wykonywane w całości lub części przez gospodarstwo pomocnicze.

4. Gospodarstwa pomocnicze tworzone są, przekształcane i znoszone w trybie przewidzianym dla nadawania i zmian statutu instytutu, z uwzględnieniem odrębnych przepisów, odnoszących się do tworzenia tych jednostek.

5. Działalność, o której mowa w ust. 1 i 2, może być wykonywana przez przedsiębiorstwa państwowe, utworzone w tym celu, w trybie obowiązujących przepisów, podporządkowane instytutowi.

6. Do przedsiębiorstw odnoszą się odpowiednio przepisy obowiązujące przedsiębiorstwa państwowe danej branży.

§ 10. 1. Komórki organizacyjne funkcjonalne i obsługowe (§ 6 pkt 3):

- 1) opracowują sprawy związane z zarządzaniem instytutem, nie biorąc bezpośrednio udziału w działalności naukowo-badawczej instytutu (komórki funkcjonalne);
- 2) wykonują czynności obsługi administracyjno-gospodarczej instytutu (komórki obsługowe).

2. Do komórek, o których mowa w ust. 1, należą działy, sekcje i stanowiska pracy:

1) do spraw finansowo-budżetowych, kadr, planowania i sprawozdawczości, zaopatrzenia materiałowo-technicznego, inwestycji itp.;

2) obsługi sekretarskiej (kancelaryjnej), intendenty, wewnętrznej łączności itp.

3. Tworzenie osobnego działu uzasadnione jest w przypadkach, gdy dla działalności podstawowej instytutu niezbędne jest wykonywanie prac wymienionych w ust. 2, wymagających większej liczby pracowników.

4. Na czele działów stoją kierownicy, podporządkowani bezpośrednio dyrektorowi instytutu lub jednemu z jego zastępców.

§ 11. 1. Jeżeli wymaga tego rodzaj prac naukowo-badawczych instytutu albo też ze względu na potrzeby danej gałęzi gospodarki (branży), na której rzecz działa instytut, mogą być tworzone oddziały instytutu poza jego siedzibą.

2. Oddziały są wydzielonymi jednostkami organizacyjnymi naukowo-badawczymi instytutu, podporządkowanymi bezpośrednio dyrektorowi instytutu.

3. Jeżeli oddział składa się z 2 lub więcej zakładów naukowo-badawczych, na jego czele stoi kierownik oddziału, podległy bezpośrednio dyrektorowi instytutu. Kierownik ten może być również ustanowiony zastępcą dyrektora instytutu do spraw podległych zakładów w trybie przewidzianym w art. 9 ustawy.

4. W razie nieobecności kierownika oddziału zastępuje go osoba wyznaczona na wniosek kierownika oddziału przez dyrektora instytutu (kierownik zakładu itp.). Gdy oddział obejmuje większą liczbę zakładów (w zasadzie powyżej 5), może być utworzone stanowisko stałego zastępcy kierownika oddziału.

5. W skład oddziału mogą wchodzić również niezbędne komórki organizacyjne techniczne (równorzędne) oraz funkcjonalne w rozumieniu § 6 pkt 3, gdy uzasadniają to rodzaj i rozmiary działalności oddziału.

§ 12. 1. Strukturę organizacyjną instytutu ustalają statut instytutu oraz jego regulamin organizacyjny.

2. Statut określa jedynie podział na podstawowe komórki organizacyjne instytutu, jak zakłady, samodzielne pracownie, działy, samodzielne sekcje oraz podległe instytutowi zakłady i przedsiębiorstwa. Wykaz tych ogniw organizacyjnych zawiera załącznik do statutu.

3. Regulamin organizacyjny określa szczegółową wewnętrzną organizację instytutu, a w szczególności podział podstawowych komórek organizacyjnych instytutu na pracownie, sekcje, stanowiska pracy itp., jak również szczegółowy zakres działania podstawowych komórek organizacyjnych, uprawnienia i obowiązki pracowników, zasady współpracy między komórkami organizacyjnymi itp.

IV. Organizacja pracy instytutu.

§ 13. 1. Do prac naukowych objętych zadaniami instytutu należą badania naukowe zarówno podstawowe, zmierzające do sformułowania teoretycznych uogólnień, jak i stosowane, tj. prowadzone dla potrzeb praktyki lub też wykorzystania badań teoretycznych.

2. Do prac usługowo-badawczych należą prowadzone dla potrzeb praktyki badania, ekspertyzy i analizy wykonywane na zlecenie, wymagające udziału pracowników naukowych oraz zastosowania metod naukowych. Znajdują one oparcie i podbudowę w pracach, metodach i urządzeniach naukowych instytutu albo są przygotowaniem lub kontynuacją prac naukowych instytutu, zmierzającą do zastosowania osiągnięć nauki w praktyce. Do prac tych należą w szczególności prace projektowo-konstrukcyjne, opracowania technologiczne, doświadczenia, próby itp.

3. W swoich pracach instytut powinien gromadzić materiały, informacje, studiować zagadnienia i informować jed-

nostkę organizacyjną nadrzędną oraz jednostki obsługiwanej dziedziny (gałęzi, branży) o stanie swych osiągnięć, patentach, tendencjach rozwojowych i osiągnięciach w kraju i za granicą. Informacje naukowe, techniczne i ekonomiczne opracowywane są przez instytut na potrzeby własne oraz na potrzeby innych placówek naukowo-badawczych i naukowych o pokrewnej problematyce, na potrzeby zainteresowanych zjednoczeń i przedsiębiorstw oraz właściwego ministerstwa.

4. W szczególności instytut powinien poszukiwać i opracowywać:

- 1) nowe, przodujące metody i kierunki produkcji, eksploatacji i usług oraz ich intensyfikacji (mechanizacji, automatyzacji itp.);
- 2) nowe metody i koncepcje konstruowania wyrobów oraz nowe procesy technologiczne;
- 3) nowe sposoby przetwarzania i wykorzystania energii;
- 4) nowe surowce (podstawowe i wtórne) i nowe sposoby wykorzystania krajowych surowców;
- 5) zagadnienia rozwijania ekonomiki oraz organizacji produkcji (usług) i pracy, a w szczególności powiększające ich efektywność gospodarczą, sprawność organizacyjną, bezpieczeństwo i higienę pracy itp.;
- 6) inne zagadnienia, ważne dla danej dziedziny nauki i gospodarki.

5. Gdy w pracy instytutu przewiduje się:

- 1) kształcenie kadr — należy w statucie określić zakres kształcenia, który może objąć doskonalenie własnych kadr, jak również kształcenie i doskonalenie kadr specjalistów w danej dziedzinie działalności; zresztą wszystkie instytuty obowiązane są zapewniać warunki doskonalenia własnych kadr;
- 2) działalność wydawniczą — powinna być ona organizowana stosownie do obowiązujących przepisów;
- 3) pełnienie funkcji ośrodka normalizacyjnego — powinna być ona zorganizowana stosownie do odrębnych przepisów z uwzględnieniem wytycznych zarządzenia.

§ 14. 1. Przy wykonywaniu zadań instytutu obowiązuje, zgodnie z art. 3 ust. 3 ustawy, zasada kompleksowości. Zasada kompleksowości w rozumieniu zarządzenia polega na takim zorganizowaniu prac nad określonym tematem (problemem) naukowo-badawczym, aby objęte zostały nim wszystkie elementy rzeczowe i metodologiczne, niezbędne do uzyskania w terminie planowanego efektu naukowo-badawczego i zastosowania wyników prac w praktyce.

2. W szczególności temat (problem) powinien być sformułowany w sposób umożliwiający niewątpliwe określenie celu, któremu temat (problem) ma służyć. Rezultatem stosowania zasady kompleksowości powinno być uzyskanie optymalnych planowych wyników prac naukowo-badawczych, jak również ich praktyczne zastosowanie w warunkach pełnej wykonalności i użyteczności, nie tylko z punktu widzenia założeń naukowych i technicznych, lecz także z punktu widzenia celowości gospodarczej.

3. Przyjmuje się ogólną zasadę, że pracę naukowo-badawczą należy uznać za zakończoną dopiero z chwilą dokonania jej oceny, zgodnie z określonym zadaniem (zleceniem) i harmonogramem, przez zleciodawcę albo przez komisję do tego celu powołaną, lub w inny sposób określony szczegółowo w zleceniu (planie pracy).

4. Kompleksowość prac nad danym tematem (problemem) naukowo-badawczym powinna być uzyskana przez zastosowanie odpowiedniej metody pracy, polegającej na:

- 1) objęciu tematem (problemem) wszystkich elementów rzeczowych i funkcjonalnych, koniecznych do uzyskania rezultatu, w sposób umożliwiający jego praktyczne wykorzystanie;
- 2) zorganizowaniu prac nad tematem (problemem) w sposób uwzględniający wszystkie fazy i etapy tych prac oraz wszystkie ogniwa organizacyjne (własne, obce), któ-

re powinny w nich uczestniczyć, dla uzyskania w zaplanowanym terminie pełnego rezultatu, przewidzianego dla określonego zadania.

5. Zastosowanie w pracach naukowo-badawczych zasady kompleksowości powinno zapewnić:

- 1) ciągłość poszczególnych opracowań, składających się, kolejno, na całość pracy, ze ścisłym powiązaniem niezbędnych etapów i faz tych opracowań, zgodnie z ostatecznym celem określonym w temacie (problemie); należą do nich:
    - a) niezbędne badania teoretyczne, z uwzględnieniem postępu nauki w tym przedmiocie w kraju i za granicą,
    - b) badania stosowane, z uwzględnieniem osiągnięć i rozwiązań praktycznych, oraz opracowanie założeń całości pracy nad danym tematem (problemem), z wyraźnym określeniem momentu zakończenia pracy naukowo-badawczej i ustaleniem trybu powzięcia odpowiednich decyzji co do wykorzystania jej wyników,
    - c) opracowywanie projektów rozwiązań, przystosowanych do potrzeb praktyki, np. projektu konstruktorского, procesu technologicznego, organizacji produkcji, rachunku ekonomicznego, konstrukcji lub modernizacji aparatury, wykonanie modelu, prototypu, opracowanie normy itp.,
    - d) próby i doświadczenia wykonywane w instytucie lub w zakładach produkcyjnych pod nadzorem autorskim właściwego ogniwa organizacyjnego instytutu,
    - e) wdrażanie wyników prac do produkcji w wybranym zakładzie pracy (zakładach pracy), fachowa pomoc i pełnienie nadzoru autorskiego w okresie jej uruchomienia i w pierwszym okresie normalnej produkcji do czasu osiągnięcia przewidzianych parametrów,
    - f) doraźne badanie bieżącej produkcji przez czas konieczny do ostatecznej oceny wartości wdrożonych wyników danej pracy naukowo-badawczej, trafności rozwiązań, praktycznej użyteczności tych wyników i zapewnienia prawidłowego dozoru technicznego w zakładzie pracy oraz opracowanie wniosków z dokonanych w tym zakresie obserwacji i analiz;
  - 2) uwzględnianie w opracowaniach instytutu wszystkich rzeczowych elementów i okoliczności, wpływających na osiągnięcie pełnej, realnej wykonalności i użyteczności wyników prac w zakładach produkcyjnych, jak i odpowiedniego poziomu jakościowego produkcji w aspektach postępu technicznego, ekonomicznego i organizacyjnego; rzeczowe elementy pracy dotyczą:
    - a) materiałów informacji naukowej, technicznej i ekonomicznej, koniecznej do analizy osiągnięć oraz ich rezultatów w kraju i za granicą,
    - b) kosztorysu pracy naukowo-badawczej,
    - c) doboru surowców (materiałów) z preferowaniem łatwo dostępnych, tańszych, krajowych, zastępczych itp.,
    - d) zastosowania nowych maszyn, urządzeń i aparatur lub niezbędnej rekonstrukcji posiadanych przez zakład produkcyjny,
    - e) odpowiedniej dokumentacji technologicznej (receptury) produkcji dokumentacji organizacyjno-eksploatacyjnej,
    - f) innych środków niezbędnych do prowadzenia pracy naukowo-badawczej oraz pomocy w określaniu środków potrzebnych w zakładzie produkcyjnym do realizacji wyników pracy naukowo-badawczej,
    - g) przygotowania niezbędnych kadr fachowych dla wdrożenia udoskonaleń (np. automatyzacji).
6. Organizacja pracy odpowiadająca zasadzie kompleksowości wymaga w szczególności:

- 1) wyznaczenia zarówno spośród pracowników instytutu, jak też spoza instytutu (jeśli charakter prac tego wymaga) wykonawców dla całego tematu (problemu);
- 2) uzgodnienia szczegółowego zakresu i terminów wykonania prac przez poszczególnych wykonawców i wyznaczenia pracownika kierującego opracowaniem całości;
- 3) opracowania, uzgodnienia i ustalenia harmonogramów prac przewidzianych dla poszczególnych pracowników z zapewnieniem ich ścisłej współpracy.

7. Zależnie od rodzaju i złożoności tematu oraz poszczególnych jego części instytut może zlecić ich opracowywanie innym placówkom naukowym, naukowo-badawczym, projektowo-konstrukcyjnym itp., przyjmując w stosunku do całości tematu umieszczonego w jego planie rolę wiodącą.

8. Poszczególne etapy prac oraz ich wyniki należy uzgadniać z jednostkami organizacyjnymi korzystającymi z prac instytutu, informując te jednostki o przebiegu i wyniku prac oraz ustalając z nimi także sposób oceny i odbioru naukowo-technicznych ostatecznych wyników prac naukowo-badawczej instytutu.

§ 15. 1. Instytuty obowiązane są utrzymywać niezbędny dla wykonywania swych zadań kontakt i rozwijać współpracę w zakresie prac naukowo-badawczych z odpowiednimi placówkami naukowymi za granicą.

2. Współpraca z innymi instytucjami naukowymi i badawczymi powinna odbywać się zgodnie z obowiązującymi przepisami, zwłaszcza w zakresie prowadzonych przez instytut:

- 1) prac naukowo-badawczych;
- 2) wymiany osiągnięć i doświadczeń;
- 3) informacji naukowo-technicznej;
- 4) praktyk naukowych i stażów pracy;
- 5) innych prac, jak np. normalizacyjnych, wydawniczych, projektowo-konstrukcyjnych itp.

§ 16. 1. Kierunki działalności i plany instytutów naukowo-badawczych powinny być skoordynowane z kierunkami i planami rozwoju danej dziedziny nauki, gałęzi lub branży gospodarki narodowej albo też danej specjalności oraz z aktualnymi potrzebami w tym zakresie.

2. W tym celu:

- 1) projekty planów wieloletnich i rocznych instytutów naukowo-badawczych powinny być, przed ich zatwierdzeniem, zaopiniowane przez zainteresowane zjednoczenia i określone przez nie przedsiębiorstwa;
- 2) projekty planów zjednoczeń, a także plany właściwych biur projektowych, biur konstrukcyjnych, centralnych laboratoriów i przedsiębiorstw, określonych przez zjednoczenie, powinny być konsultowane z właściwymi instytutami naukowo-badawczymi.

3. Opinię w sprawie planu działalności instytutu wyraża kolegium właściwego zjednoczenia korzystając z uwag rady techniczno-ekonomicznej zjednoczenia. Opinię w sprawach interesujących przedsiębiorstwo wyraża jego dyrektor.

4. Opinie i wnioski instytutów powinny dotyczyć w szczególności poziomu technicznego przedsięwzięć i zadań przewidzianych w planie rozwoju techniki zjednoczenia (przedsiębiorstwa) oraz oceny produkowanych lub przewidzianych do produkcji wyrobów i metod technologicznych, pod kątem widzenia ich nowoczesności i efektywności techniczno-ekonomicznej oraz eliminacji wyrobów i procesów przestarzałych.

5. Inwestorzy lub ich nadrzędne jednostki organizacyjne mają obowiązek konsultowania się z właściwymi instytutami naukowo-badawczymi przy opracowywaniu koncepcji, przedsięwzięć i założeń inwestycyjnych.

§ 17. 1. W celu zapewnienia właściwego podziału pracy, specjalizacji działalności, uniknięcia prac zbędnych i wielotorowości oraz prac nie skoordynowanych instytuty obowiązane są działać zgodnie z planami prac naukowo-badawczych, ustalonymi w trybie odrębnych przepisów, uwzględniając współpracę według zasad określonych przepisami o koordynacji branżowej.

2. Metodyka i tryb sporządzania planów prac instytutów powinny uwzględniać zasady podane w ust. 1, a w szczególności:

- 1) skoordynowanie planów prac instytutu z planami innych placówek naukowych i naukowo-badawczych działających w pokrewnych dziedzinach (instytuty innych resortów, wyższe uczelnie, placówki Polskiej Akademii Nauk);
- 2) skoordynowanie terminów opracowywania i wdrażania wyników prac naukowo-badawczych z planami rozwoju techniki zainteresowanych jednostek organizacyjnych;
- 3) ustalanie dla danego tematu (problemu) instytutu wiodącego, jeśli charakter i złożoność tematyki tego wymaga (§ 18).

§ 18. 1. Instytutem wiodącym dla danego tematu powinien być instytut (placówka naukowo-badawcza), którego przedmiotem działania objęty jest dany temat (problem, kierunek badań) lub podstawowa jego część.

2. Ustalenie instytutu wiodącego dla danego tematu następuje w wyniku porozumienia pomiędzy zainteresowanymi jednostkami organizacyjnymi (placówkami naukowymi, naukowo-badawczymi, naukowo-technicznymi, przedsiębiorstwami), a w razie nieosiągnięcia porozumienia — w drodze decyzji ich nadrzędnych jednostek organizacyjnych.

3. Ustalenia instytutu wiodącego dla danego tematu (problemu) dokonuje się przez umieszczenie odpowiedniego zadania w jego planie oraz na podstawie pisemnego porozumienia podpisanego przez jednostki organizacyjne uczestniczące w opracowaniu tematu (problemu).

4. W szczególności instytut wiodący dla danego tematu:

- 1) organizuje kompleksowo (pod względem przedmiotowym) prace nad określonym tematem (problemem), ustalając szczegółową dyspozycję tematyczną, przedyskutowaną i uzgodnioną z zainteresowanymi jednostkami organizacyjnymi oraz jednostkami współdziałającymi;
- 2) uzgadnia z wykonawcami i ustala szczegółowy harmonogram dla całego tematu;
- 3) przygotowuje i udostępnia lub wskazuje odpowiednie materiały potrzebne do opracowania tematu i uzgadnia z wykonawcami metody badań;
- 4) przejmuje do bezpośredniego wykonania część (z reguły — podstawową) tematu;
- 5) ustala zakres wzajemnej współpracy instytucji biorących udział w opracowaniu tematów, zapewniając uzyskanie planowego wyniku oraz wzajemną współpracę wykonawców tematu, uzgadnianie wyników częściowych i terminowe zakończenie prac;
- 6) dopilnowuje doprowadzenie wyników pracy do zleceniodawców, organizuje w razie potrzeby komisyjny odbiór dokumentacji wynikowej i nadzoruje fachową pomoc przy wdrażaniu wyników pracy do produkcji oraz opracowuje zbiorcze sprawozdanie z przebiegu i efektów uzyskanych w wyniku badań;
- 7) utrzymuje kontakt i służy fachową poradą oraz pomocą jednostkom organizacyjnym, przejmującym praktyczną realizację wyników pracy;
- 8) przedstawia jednostkom nadrzędnym instytucji biorących udział w opracowaniu tematu (problemu) wnioski w sprawie zapewnienia środków do realizacji tematu (problemu).

§ 19. 1. W celu zapewnienia systematycznej współpracy instytutów z przedsiębiorstwami właściwi ministrowie w wytycznych, o których mowa w § 9 ust. 2 uchwały, mogą ustanowić obowiązek:

- 1) udziału określonych instytutów w przygotowywaniu i uruchamianiu w danym zakresie nowej produkcji w tych jednostkach, np. w zakresie projektowania dokumentacji technicznej, przeprowadzania prób i doświadczeń, badania wyników tej produkcji, oceny jej efektywności itp.;
- 2) stałej opieki patronackiej nad całością lub określonym działem pracy laboratoriów branżowych biur projektowych, konstrukcyjnych i technologicznych, a także nad przedsiębiorstwami produkcyjnymi oraz innymi jednostkami organizacyjnymi, których działalność wymaga pomocy naukowej lub fachowego nadzoru; opieka patronacka obejmuje współdziałanie i pomoc instytutu w opracowywaniu zagadnień teoretycznych i przeprowadzaniu doświadczeń, związanych z pracami tych biur (jednostek), a w szczególności:
  - a) w pracach zmierzających do rekonstrukcji organizacyjno-technicznej i modernizacji produkcji,
  - b) w opracowywaniu lub pomocy w opracowywaniu szczególnie trudnej dokumentacji oraz udostępnianiu materiałów i informacji technicznej i ekonomicznej,
  - c) w udostępnianiu korzystania z usług techniczno-badawczych — ogniw organizacyjnych instytutu,
  - d) we wprowadzaniu w życie nowych projektów, konstrukcji i technologii,
  - e) w zakresie wyposażenia technicznego oraz metod pracy biur;
- 3) powierzanie instytutom wykonywania (doraźnie lub stale) fachowego nadzoru nad określonym tematem lub rodzajem prac biur projektowych, konstrukcyjnych i technologicznych oraz innych jednostek organizacyjnych.

2. Dla uzyskania warunków pracy, o których mowa w ust. 1, należy również zbadać celowość połączenia organizacyjnego instytutów z odpowiednimi biurami projektów, biurami konstrukcyjnymi lub centralnymi laboratoriami oraz innymi jednostkami organizacyjnymi naukowo-technicznymi, w przypadkach kiedy jednostki te prowadzą działalność dotyczącą tej samej branży (dziedziny, gałęzi) działalności, a cykl prac naukowo-badawczych, projektowo-konstrukcyjnych lub technologicznych (analogicznych) pozwala oczekiwać usprawnienia tych prac przez zorganizowanie ich w jednej jednostce organizacyjnej.

3. Ustanowienie i szczegółowy zakres opieki patronackiej określają statuty instytutów, wydane zgodnie z obowiązującymi przepisami.

4. Właściwe jednostki organizacyjne nadrzędne w stosunku do jednostek organizacyjnych korzystających z opieki patronackiej i nadzoru fachowego nie są, przez ustanowienie opieki czy nadzoru fachowego przez instytut, zwolnione od funkcji nadzoru i kontroli przewidzianych obowiązującymi przepisami. Ewentualne sprawy sporne między instytutem a zainteresowaną jednostką organizacyjną rozstrzygane są w drodze porozumienia pomiędzy jednostkami nadrzędnymi nad nimi.

§ 20. 1. W celu zwiększenia twórczej inicjatywy pracowników naukowych i umożliwienia realizacji prac naukowo-badawczych podejmowanych przez instytut poza planem należy w planach instytutu przewidzieć odpowiednią rezerwę i środki na te prace, zgodnie z obowiązującymi przepisami i wytycznymi, o których mowa w § 2 ust. 3 i § 9

ust. 2 uchwały. Rozmiary środków określają przepisy w sprawie gospodarki finansowej instytutów.

2. Do tematów naukowo-badawczych, podejmowanych poza planem, mają odpowiednie zastosowanie postanowienia i wytyczne dotyczące kompleksowości i koordynacji tematyecznej prac.

§ 21. 1. Zakres prac samodzielnych pracowników naukowych instytutu (pracowników nauki i naukowo-badawczych) obejmuje:

- 1) inicjowanie i poszukiwanie nowych koncepcji, rozwiązań i metod;
- 2) samodzielne prowadzenie (wykonywanie, współwykonywanie) prac naukowo-badawczych, kierowanie pracami zespołowymi oraz pracami prowadzonymi przez podległych pracowników, zgodnie z planem ustalonym dla instytutu (zakładu naukowo-badawczego, pracowni);
- 3) śledzenie rozwoju nauki i postępu wiedzy w kraju i za granicą w danej specjalności (branży) oraz stale uzupełnianie i pogłębianie swoich wiadomości teoretycznych i praktycznych;
- 4) współdziałanie w organizowaniu prac badawczych, doświadczalnych oraz w szkoleniu i doskonaleniu kadr specjalistów, a w szczególności młodej kadry naukowej instytutu, zgodnie z planem obowiązującym dla danego instytutu;
- 5) zaznajomienie się z przebiegiem i wynikami praktycznego zastosowania opracowanych przez instytut projektów, rozwiązań, metod itp. oraz wykonywanie nadzoru autorskiego, stosownie do ustalonych zadań, udzielanie porad i fachowej pomocy ich realizatorom;
- 6) pełnienie funkcji w organach instytutu w zakresie i w trybie przewidzianych obowiązującymi przepisami i statutem.

2. Pomocniczy pracownicy naukowcy działają pod kierownictwem lub według wytycznych samodzielnych pracowników naukowych. W szczególności:

- 1) pomocniczy pracownicy naukowcy obowiązani są do współdziałania w pracach naukowo-badawczych kierowanych przez samodzielnego pracownika naukowego, przy czym
- 2) adiunkt naukowo-badawczy może być także głównym wykonawcą samodzielnej lub zespołowej pracy badawczej prowadzonej według ogólnych wytycznych samodzielnego pracownika naukowego;
- 3) starszy asystent naukowo-badawczy może wykonywać także samodzielnie pracę naukowo-badawczą pod naukowym kierownictwem samodzielnego pracownika naukowego, ponoszącego odpowiedzialność za jej kierunek.

§ 22. 1. Prace naukowo-badawcze powinny być prowadzone z zastosowaniem zasadniczych metod pracy, zaopiniowanych przez radę naukową.

2. Harmonogramy pracy nad określonym tematem (problemem) określają w szczególności:

- 1) ściśle sformułowanie tematu i poszczególnych jego części (opracowań), etapów i faz, od chwili rozpoczęcia prac do ich zakończenia;
- 2) pracownika opracowującego temat;
- 3) koordynatora tematu, gdy w opracowywaniu danego tematu bierze udział kilka osób, lub też koordynatora problemu, gdy w grę wchodzi kilka tematów i opracowujących je osób; koordynatorem tematu może być pracownik naukowo-badawczy lub inżynierjno-techniczny albo

osoba spoza instytutu o odpowiednich kwalifikacjach i doświadczeniach;

- 4) pracowników instytucji współdziałających (naukowych, inżyniersko-technicznych) w opracowaniu danego tematu (problemu, kierunku badań);
- 5) terminy rozpoczęcia i zakończenia poszczególnych etapów prac i całości, z podaniem planowanego czasu trwania pracowań.

3. Praca koordynatorów prowadzących temat, przewidzianych w ust. 2 pkt 3. oraz innych pracowników naukowych, biorących udział w opracowaniu tematu (problemu), oceniana jest w szczególności z punktu widzenia: inicjatywy i twórczego wkładu w opracowywane zagadnienie, efektywności techniczno-ekonomicznej i przydatności rezultatów pracy dla działalności gospodarczej, postępu technicznego i rozwoju nauki oraz terminów realizacji, zgodnie z planowanymi założeniami.

§ 23. 1. Dla opracowywania zagadnień (problemów, tematów) wymagających współdziałania pracowników instytutów zatrudnionych w różnych zakładach, pracowniach, działach, sekcjach itp., jak również współdziałania pracowników naukowych, specjalistów i fachowców spoza instytutu — mogą być tworzone na określony czas grupy problemowe, zwane dalej „grupami”.

2. Grupy tworzy się w instytucie, którego przedmiot działania obejmuje podstawową problematykę zespołu.

3. Dyrektor instytutu, tworząc grupę, wyznacza jej kierownika i ustala skład grupy, cel pracy, zakres działania, tematykę, termin zakończenia prac, sposób wynagrodzenia osób dokooptowanych z zewnątrz instytutu zgodnie z obowiązującymi przepisami i inne niezbędne dane, dotyczące organizacji i zasad pracy grupy.

4. Jeśli kierownik grupy jest zatrudniony w instytucie w pełnym wymiarze godzin pracy, jego stanowisko jest równorzędne ze stanowiskiem kierownika pracowni, chyba że wynagrodzenie jego na stałym stanowisku pracy jest wyższe.

5. Do grupy odnoszą się odpowiednio wszystkie postanowienia i wytyczne dotyczące planowania, kompleksowości i organizacji pracy naukowo-badawczej.

V. Wykonywanie nadzoru nad działalnością instytutu.

§ 24. 1. Nadzór nad instytutem powinien zapewnić skoordynowane współdziałanie instytutu w pracach nad rozwojem gospodarki narodowej (innej działalności) oraz poszczególnych gałęzi, branż lub specjalności, a także opiekę nad rozwojem instytutu, zaopatrzeniem go w odpowiednie środki działania, zapewnić kontrolę działalności i gospodarki jego środkami.

2. Instytut, którego zakres i przedmiot działania dotyczy rozwoju dziedziny, gałęzi, branży, grupy przedsiębiorstw lub specjalności objętej w całości lub w przeważającej mierze działalnością zjednoczenia (innej jednostki organizacyjnej), powinien być podporządkowany tej jednostce organizacyjnej, bez naruszania uprawnień ministra zastrzeżonych mu wyraźnie ustawą (np. powoływanie dyrektora, zatwierdzanie statutu itp.).

3. Jeżeli działalność instytutu dotyczy rozwoju dziedzin, gałęzi lub branż, objętych działalnością kilku zjednoczeń (innych równorzędnych państwowych jednostek organizacyjnych), instytut może być podporządkowany jednostce organizacyjnej, której zadania przeważają w działalności instytutu, albo bezpośrednio ministrowi sprawującemu nadzór nad instytutem.

4. Podporządkowanie instytutu przedsiębiorstwu państwowemu może nastąpić w przypadkach, gdy instytut działa wyłącznie lub w przeważającej mierze na rzecz tego przedsiębiorstwa.

5. W przypadkach określonych w ust. 2—4 statut może zastrzec określone funkcje nadzorcze do wyłącznej właściwości ministra sprawującego nadzór nad instytutem.

6. W celu zapewnienia wykonania nadzoru nad instytutami właściwi ministrowie i dyrektorzy zjednoczeń wyznaczają w trybie obowiązujących przepisów właściwe rzeczowo komórki organizacyjne do wykonywania funkcji nadzoru i określają zasady ich współdziałania wewnątrz ministerstwa (zjednoczenia).

§ 25. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki: E. Szyr

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Opłata za prenumeratę Monitora Polskiego wynosi: rocznie 75.— zł półrocznie 45.— zł.

Prenumeratę można zgłaszać tylko na okres roczny (od I.I) lub na okres półroczny (od I.I i od I.VII). Opłata powinna być uiszczona co najmniej na miesiąc przed okresem prenumeraty, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 30 listopada, za II półrocze — do dnia 31 maja. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem. Jednostki na rozrachunku gospodarczym i inni abonenci powinni dokonać wpłat za prenumeratę na konto Narodowego Banku Polskiego, Oddział IV Miejski, Warszawa, nr 1528-01-903, cz. 3, dz. 7, rozdz. 3. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), nazwę i numer doręczającego urzędu pocztowego (jak Warszawa 10, Poznań 3 itp.), powiat, ulicę, nr domu, nr skrytki pocztowej oraz ilość zamawianych egzemplarzy Monitora Polskiego.

Pojedyncze egzemplarze Monitora Polskiego nabywać można w punktach sprzedaży w Warszawie: Al. i Armii Wojska Polskiego 2/4, „Dom Książki” — Księgarnia Prawno-Ekonomiczna — ul. Nowy Świat 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów — al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Koszalinie, Łodzi, Olsztynie, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszymie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Saczu, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemyśle, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Ułożono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.